

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **Ing. V. L.**, narozený dne X
bytem X

zastoupený Mgr. Jiřím Hrbkem
advokátem se sídlem U Nového dvora 1076/2, 142 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlím nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. MD-39338/2022-160/4

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. MD-39338/2022-160/4, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 12. 2022, č. j. MD-39338/2022-160/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 23. 8. 2022, č. j. MHMP 1542759/2022/Měr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 4. 2021 v 17:50 hodin v Praze 4 v ulici X u sloupu veřejného osvětlení č. X ve směru od ulice X k ulici X vyjížděl s vozidlem Škoda Felicia z řady podélně parkujících vozidel, přitom neodhadl odstup od zaparkovaného vozidla Toyota (vlastník X), které bylo zaparkováno za ním, a do tohoto vozidla narazil, čímž porušil ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, a to z nedbalosti. Poté z místa nehody ujel, čímž porušil ust. § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nedovoleně opustil místo dopravní nehody nebo s neprodleně nevrátil na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody, a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákon o silničním provozu. Za tyto přestupky byla uložena pokuta 2 500 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že nebylo vyhověno jeho námitce podjatosti proti úřední osobě Bc. M., kdy poukazoval na to, že je dcerou jeho dlouholeté dobré známé paní R. M., se kterou ovšem má dcera v současné době velmi špatný vztah, což by se mohlo projevit v jejím rozhodování. Vedoucí pracovník se při posuzování možné podjatosti spokojil toliko s jejím ujištěním, že se ve věci necítí být podjatá, a námitku odmítl. Z průběhu jednání a z prvostupňového rozhodnutí je žalobce přesvědčen, že tato námitka byla důvodná a byla odmítnuta nesprávně.
4. Správní orgán I. stupně dále zamítl důkazní návrhy žalobce, zejména neztotožnil a nevyslechl řidiče, který v ulici X zaparkoval vozidlo Toyota, do kterého pak údajně měl žalobce při vyjíždění z řady vozidel narazit. Své rozhodnutí o vině opřel toliko o svědeckou výpověď svědka O. K., který údajně viděl, jak při vyjíždění z řady žalobce narazil do jiného vozidla. Tento se zmínil o tom, že se dobře zná se ženou, která pravděpodobně vozidlo zaparkovala. Svědek navíc nestál v místě, které uvedl ve své svědecké výpovědi, ale o cca 15 m dál a na opačné straně vozovky, než uvedl, u vchodových dveří do vily, nikoli u svého vozidla, nemohl tedy situaci dostatečně dobře vidět. Nelze ho považovat za nezaujatého svědka. MUDr. A. W. seděla ve vozidle žalobce a vypověděla, že žalobce vyjížděl opatrně, vůbec žádný náraz při vyjíždění z řady vozidel nepocítila a rovněž potvrdila, že svědek K. nestál u svého vozidla, ale sbíhal schodiště od dveří do vily.
5. V odůvodnění je rovněž uvedeno, že při ohledání Policií ČR bylo zjištěno na nárazníku vozidla Felicia poškození, které korespondovalo s poškozením nárazníku vozidla Toyota, což je zcela v rozporu s pravdou. Na nárazníku vozidla Felicia bylo zjištěno pouze poškození staršího původu, které polohou naprosto nekorespondovalo s poškozením nárazníku vozidla Toyota. Na tomto vozidle bylo patrné pouze prasknutí

rámečku registrační značky. V místech, kde by mohl nárazník vozidla Felicie poškodit při vyjíždění vozidlo Toyoto, naopak byl nepoškozen a byla na něm souvislá vrstva prachu. Toto může potvrdit nevyslechnutý svědek JUDr. J. Š., který byl ohledání vozidel přítomen.

6. Při výslechu žalobce demonstroval vhodnými prostředky, že není fyzikálně vůbec možné, aby při vyjíždění z místa zaparkování způsobil tvrzené poškození vozidla. Bc. M. žalobci sdělila, že má vzdělání právnické, nikoli technické, a musí tak vycházet pouze ze záznamu policie. K tomuto záznam žalobce namítal, že je podstatně zkreslený oproti tomu, co policista při ohledání na místě skutečně zjistil.
7. Policista v záznamu navíc nepravdivě uvedl, že žalobce nepředložil na výzvu potvrzení o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, ačkoli kvůli tomuto za žalobcem přes 50 m běžel, když odcházel z místa ohledání. Žalobce dohonil, když už seděl v autě, žalobce mu následně doklad předložil.
8. Žalobce trvá na tom, že k dopravní nehodě vůbec nedošlo, jelikož nebyla spolehlivě prokázána, tudíž nemohl ani opustit nedovoleně místo této nehody.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s námitkou podjatosti se správní orgán I. stupně vypořádal ve sdělení ze dne 5. 10. 2021, v němž konstatoval, že na základě žalobcova tvrzení neshledal, že by oprávněná úřední osoba měla konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který by bylo možné pochybovat o její nepodjatosti, přičemž údajné důvody její podjatosti považoval za neověřitelné a vykonstruované. Z uvedených důvodů proto o námitce podjatosti nerozhodoval formálně, ale pouze uvedeným sdělením. Žalovaný postupu a závěrům správního orgánu I. stupně přisvědčuje, neboť rovněž považuje žalobcova tvrzení za neověřitelná a spekulativní, navíc ani procesní postup oprávněné úřední osoby v řízení nesvědčí o nestandardním přístupu k řízení, k hodnocení důkazů nebo o nestandardním postupu při vydání rozhodnutí. Pokud jde o formu vypořádání žalobcovy námítky, žalovaný přisvědčuje postupu správního orgánu I. stupně, který vyřídil příslušné podání pouze sdělením o nevyhovění námitce podjatosti, kdy postup vyřízení námítky podjatosti neformálním sdělením předpokládá i odborná literatura, podle které je hlavním účelem § 14 správního řádu zajistit, aby se na rozhodování nepodílela podjatá úřední osoba, nikoliv zajistit, aby se o jakékoliv námitce podjatosti podané účastníkem, kdykoliv v průběhu řízení formálně rozhodlo usnesením, byť nesprávně (Vedral, Josef. 2012, Správní řád - komentář, 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. ISBN 978-80-7273-166-4, s. 183).
10. Pokud jde o nevyslechnutí řidiče poškozeného vozidla Toyota, žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně konstatoval, že jeho svědecká výpověď by pro prokazování přestupků žalobce byla nadbytečná, neboť se nejednalo o osobu, která by viděla průběh přestupkového děje. Stejně tak ze spisové dokumentace nebylo dáno důvodné podezření z porušení některého z ustanovení zákona o silničním provozu tímto řidičem, kterým by mohl spoluzavinut vznik dopravní nehody, nehledě na to, že by podezření z takového jednání bylo předmětem samostatného posouzení možného spáchání přestupku tímto řidičem, aniž by tím vyvíňovalo žalobce z jemu prokázaného jednání. Žalobce není oprávněn hodnotit, zda se řidič druhého vozidla (Toyota) dopustil přestupku či nikoli,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

přičemž to, že mělo dojít k těsnému zaparkování jiného vozidla za vozidlem žalobce, jej neopravňovalo k poškození cizího vozidla. Již ze zákonné definice dopravní nehody (srov. ust. § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu) plyne, že zaparkované vozidlo nemůže způsobit dopravní nehodu, ale vždy ji zaviní ten, kdo by, tak jako v posuzovaném případě (byť i do nesprávně zaparkovaného vozidla) narazil.

11. Pokud jde o výpověď svědka K., správní orgány obou stupňů při posuzování věci nevycházely pouze z jeho výpovědi, ale obsah výpovědi srovnaly s dalšími důkazy, zajištěnými stopami na obou vozidlech (plně odpovídajícími střetu mezi nimi) a jejich shodou s pořízenými fotografiemi, se závěry Policie ČR o průběhu nehodového děje a se zjištěným průběhem ponehodového děje a došly k odůvodněnému závěru, že výpověď tohoto svědka plně koresponduje s ostatními důkazy shromážděnými ve spise, a je proto věrohodná. Nebyla dána ani žádná indikace, proč by uvedený svědek vypovídal nepravdivě o dopravní nehodě a následnou situaci si vymýšlel. Naopak, dle názoru žalovaného výpověď žalobce byla nevěrohodná, neboť nekorespondovala se zjištěnými důkazy. U žalobce je též dán zájem na výsledku řízení. Klíčovými důkazy, z nichž správní orgán I. stupně oprávněně vycházel, proto byla fotodokumentace, protokol o nehodě v silničním provozu a svědecká výpověď svědka K., tyto důkazy byly dle žalovaného plně dostačující a navzájem se podporovaly. Za takové důkazní situace správní orgán I. stupně nepochybil, pokud neprovedl další důkazy.
12. K požadovanému výsledku JUDr. Š. (a opakovanému výsledku MUDr. W.) se vyjádřil správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, kdy uvedl, že JUDr. Š. v době dopravní nehody na místě nebyl přítomen, a nemohl tak o průběhu nehodového děje svědčit. Z návrhu žalobce plyne, že jmenovaný měl svědčit o charakteru poškození žalobcem řízeného vozidla následně po nehodě a v otázce předložení lékařského posudku o zdravotní způsobilosti, přičemž z přestupku nepředložení lékařského posudku žalobce uznán vinným nebyl. MUDr. W. už byla k věci vyslechnuta a správní orgán I. stupně neměl důvod nařizovat nové ústní z jednání z důvodu, že měla mít k dispozici „nové skutečnosti o nedůvěryhodnosti oznamovatele“, tj. svědka K., neboť toto tvrzení nesouviselo s projednávanými přestupky. Ke svědecké výpovědi jmenované se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí rovněž vyjádřil, kdy konstatoval, že měla slabší důkazní hodnotu, než výpověď svědka K. (která korespondovala s ostatními důkazy obsaženými ve spise), neboť žalobce byl její bývalý manžel, v době dopravní nehody byl její firemní zaměstnanec a také vlastník vozidla Felicia, k němuž byla jmenovaná zároveň vedena v evidencích jako provozovatelka. Nebyla tak osobou nestrannou, ale mající potenciální zájem na určitém výsledku řízení. Tomuto odůvodnění neprovedení výsledku, resp. opakovaného výsledku, požadovaných svědků žalovaný plně přisvědčuje.
13. Žalovaný tak závěrem trvá na tom, že k předmětné dopravní nehodě prokazatelně došlo, zavinění nehodového děje porušením ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu bylo v řízení žalobci prokázáno, přičemž se žalobce následně dopustil porušení ustanovení § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s tímto ustanovením nedovoleně opustil místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátil na místo dopravní nehody.

IV. Obsah správního spisu

14. Dne 19. 4. 2021 v 17:50 hodin žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Felicia v Praze 4, ulici X, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. X, vyjížděl z parkovacího místa, měl přitom narazit do zaparkovaného vozidla tovární značky Toyota, které bylo zaparkováno za ním, a poté z místa dopravní nehody měl odjet.
15. Prvostupňový správní orgán od Policie ČR obdržel popis fotodokumentace a protokol o nehodě. Podle protokolu o nehodě na vozidle Toyota bylo zjištěno poškození předního nárazníku, ve výšce 36 – 48 cm od povrchu komunikace. Na vozidle Škoda Felicia bylo zjištěno poškození na zadním nárazníku ve výšce 36 - 47 cm od povrchu komunikace. Stopy po střetu podle protokolu korespondují výškově i rozsahem.
16. MUDr. W. mailem dne 20. 4. 2021 sdělila, že při vyjíždění přišel rychlým krokem mladší člověk, který začal křičet, že mu žalobce rozbil auto, a ať otevře okno. MUDr. W. řekla žalobci, ať odjede, neboť se obávala fyzického napadení. Náraz nevnímala, ani neslyšela. Auto následně prohlédli a nebyl na něm stopa po kontaktu s jiným vozidlem.
17. O. K. dle úředního záznamu telefonicky oznámil nehodu. Uvedl, že vykládal zboží ze svého vozidla, když si všiml vozidla vyjíždějícího z řady zaparkovaných vozidel. Došlo ke střetu, uslyšel praskání plastu. Vozidlo patří jeho kolegyni, proto šel zkontrolovat škodu. Řidiče vozidla Škoda Felicia se snažil zastavit a vyzval ho k vyčkání do příjezdu policie. Muž uvedl, že se nic nestalo, zavřel okénko a odjel. Ve vozidle seděla vedle řidiče starší žena, která vykřikovala, ať odjede.
18. V den nehody v 19:41 hod. podal žalobce vysvětlení, uvedl, že měl za sebou jen cca 5 cm na vyjetí, k žádnému střetu však nedošlo. Skočil mu před auto cizí člověk, pokřikoval, že rozbil auto, ať zastaví a vyřeší to s policií. Žalobce si byl vědom toho, že nic nezpůsobil, proto odjel domů. V 18:15 hod. mu volala Policie ČR, aby se dostavil na místo nehody. Na místě hlídku informoval, že ke střetu nedošlo, tudíž nechce situaci řešit. Uvedl, že s ním ve vozidle jela provozovatelka vozidla MUDr. W.
19. Žalobce písemně dne 21. 5. 2021 uvedl, že se na místo nehody vrátil s JUDr. J. Š., advokátem. Dne 10. 6. 2021 žalobce podal vysvětlení, uvedl, že policistovi předložil lékařský posudek o zdravotní způsobilosti, svědkem tohoto úkonu je JUDr. Š.
20. MUDr. W. sdělila písemně, že je provozovatelkou vozidla Škoda Felicia, dne 19. 4. 2021 vozidlo řídil žalobce, její bývalý manžel a současný spolupracovník. Vozidlo za nimi bylo zaparkováno v těsné blízkosti, zároveň pospíchala domů. Žalobce bravurně vyjel z parkovacího místa, ale rychlým krokem přišel mladší muž a křičel, že mu žalobce rozbil auto, ať otevře okno. MUDr. W. říkala žalobci, ať odjede, aby ho ten člověk nenapadl, neboť vypadal poněkud nepřičetně. Vozidlo následně pečlivě s žalobcem prohlédli a nenalezli žádné poškození ani žádné stopy po kontaktu s jiným vozidlem.
21. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupcích písemností ze dne 10. 6. 2021, č. j. MHMP 841044/2021/Měr (doručeno dne 9. 7. 2021) a současně nařídil ústní jednání na den 21. 9. 2021, na které předvolal žalobce a svědky události MUDr. W. a pana K. Všichni předvolaní se k ústnímu jednání dostavili.
22. Žalobce při jednání uvedl, že z ohledání je zřejmé, že poškození vozidla Felicia nemohlo dojít při kontaktu s vozidlem za ním stojícím. Zjištěné stopy vzájemně nekorrespondují. Na zadním nárazníku vozidla je souvislá vrstva prachu, na což byli policisté upozorněni.
23. Žalobce dále zaslal správnímu orgánu I. stupně námitku podjatosti odůvodněnou nepřátelským vztahem oprávněné úřední osoby a její matky, která je dobrou známou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobce. Správní orgán I. stupně sdělil žalobci, že podaná námitka podjatosti obsahuje vykonstruovaný důvod, který není žádným způsobem doložen, a proto se jí dále nezabýval.

24. Správní orgán I. stupně vyhotovil dne 21. 10. 2021 rozhodnutí č. j. MHMP 1675866/2021/Měr, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání z přestupku podle § 4 písm. a), § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 4. 2021 v 17:50 hodin v Praze 4 v ulici X u sloupu veřejného osvětlení č. X ve směru od ulice X k ulici X, vyjížděl s vozidlem Škoda Felicia z řady podélně parkujících vozidel, přitom neodhadl odstup od zaparkovaného vozidla Toyota, které bylo zaparkováno za ním, a do tohoto vozidla narazil, poté z místa dopravní nehody odjel. Správní orgán I. stupně za toto jednání uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobce podal v zákonem stanovené lhůtě odvolání.
25. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 10. 2021, č. j. MHMP 1675866/2021/Měr, zrušil a věc vrátil k novému projednání rozhodnutím ze dne 4. 5. 2022, č. j. MD-15171/2022-160/2. Důvodem byla nesprávná právní kvalifikace přestupku, neboť se obviněný mohl dopustit přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákona o silničním provozu. Prvostupňový správní orgán dle výroku rozhodoval i o ujetí od dopravní nehody, žádným způsobem se však toto jednání neprojevovalo na právní kvalifikaci přestupku.
26. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na den 22. 6. 2022. Žalobce se k nařízenému ústnímu jednání dostavil a k věci uvedl, že se nemohl dopustit přestupku ujetí od nehody, neboť žádnou nezavinil. Pán, který k němu přiběhl, mu hrozil pěstí, a proto se rozhodl z místa nehody ujet. Dále žalobce poukazoval na neponechanou vzdálenost mezi jeho vozidlem a vozidlem zaparkovaným za ním, žádal o výslech svědka JUDr. Š., který viděl, že na vozidle žalobce nebylo žádné poškození, ani setřená vrstva prachu, tudíž nemohlo dojít ke kontaktu, a MUDr. W., která měla mít nové informace o nevěrohodnosti oznamovatele.
27. Správní orgán I. stupně dne 23. 8. 2022 rozhodl novým rozhodnutím č. j. MHMP 1542759/2022/Měr a shledal žalobce vinným ze spáchání předmětných přestupků, a to porušením ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu správní orgán I. stupně uložil pokutu 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobce podal v zákonem stanovené lhůtě odvolání. Žalovaný vydal dne 16. 12. 2022 napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
29. Podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace,1) povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

30. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmený a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
31. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
32. Podle § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu *dojde-li při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč, jsou účastníci dopravní nehody povinni setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty nebo se na toto místo neprodleně vrátit po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo ohlášení dopravní nehody.*
33. Podle § 47 odst. 5 zákona o silničním provozu *povinnost podle odstavce 4 platí i v případě, kdy při dopravní nehodě a) dojde ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle, b) dojde k poškození nebo zničení součásti nebo příslušenství pozemní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích 20a), nebo c) účastníci dopravní nehody nemohou sami bez vynaložení nepřiměřeného úsilí zabezpečit obnovení plynulosti provozu na pozemních komunikacích.*
34. Podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 47 odst. 4 písm. c) nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody.*
35. Podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.*
36. Žalobce v žalobě zpochybňoval naplnění obou skutkových podstat, dle jeho názoru nebylo prokázáno, že do vozidla Toyota skutečně narazil, není vinen ani ujetím od nehody.
37. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Podle § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede mj. popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku.*
38. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).

39. Otázkou vymezení skutku, jakož i obsahovými náležitostmi výrokové části správního rozhodnutí se zabýval rovněž rozšířený senát v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, jakož i v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Z citované judikatury přitom vyplývá, že identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Řádně formulovaný výrok - v něm na prvním místě konkrétní popis skutku - je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Přitom pouze z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká opatření či sankce byly uloženy. V posledně uvedeném rozhodnutí se rozšířený senát zabýval otázkou přesnosti a podrobnosti právní kvalifikace skutku. Uvedl, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Rozšířený senát v bodě 26 toho usnesení vyložil, že *„[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí.“* Nejvyšší správní soud rovněž vymezil, že obdobnou logiku stran jednoznačnosti a přesnosti je třeba vztáhnout též na požadavek na popis samotného skutku. Pachatel musí především vědět nejen to, jak jeho jednání správní orgán právně kvalifikuje, ale též to, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019-41). Výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky.
40. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k druhému přestupku je patrné toliko to, že žalobce z místa dopravní nehody odjel poté, co narazil při vyjíždění do vozidla zaparkovaného za ním. Navazuje právní hodnocení tohoto skutku, že porušil ust. § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nedovoleně opustil místo dopravní nehody nebo s neprodleně nevrátil na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody, a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákon o silničním provozu. Za tento přestupek a za přestupek spáchaný porušením ust. § 4 písm. a) téhož zákona mu byla podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta 2 500 Kč.
41. Oba správní orgány však naprosto opominuly hypotézu § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy *„dojde-li při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč“*. Ve výroku i v odůvodnění je pouze částečně dispozice *„jsou účastníci dopravní nehody povinni setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty nebo se na toto místo neprodleně vrátit po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo ohlášení dopravní nehody“*. Ani z popisu skutku neplyne, že by v případě žalobce měla být hypotéza normy (a která její část) naplněna.

42. Prvostupňové i napadené rozhodnutí uvádějí, že se žalobce dopustil přestupku podle § 47 odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Ze shora citovaných ustanovení je však zřejmé, že podle tohoto ustanovení je řidič povinen postupovat v případě, že dojde při dopravní nehodě k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč. Správní orgány nevymezily, kterou z těchto podmínek mají za splněnou, a to ani v samotném výroku, ani v odůvodnění rozhodnutí. Soud má za to, že správní orgány spíše chtěly aplikovat též § 47 odst. 5 zákona o silničním provozu, který stanoví další podmínky, kdy je účastník nehody povinen setrvat na místě dopravní nehody. Avšak nejenže toto ustanovení v obou rozhodnutích zcela absentuje, správní orgány ani neupřesnily, kterou z citovaných podmínek odstavce pátého považují za splněnou. Soud předpokládá, že podmínku pod bodem a), tj. vznik hmotné škody na majetku třetí osoby, s výjimkou škody na vozidle, jehož řidič má účast na dopravní nehodě nebo škody na věci přepravované v tomto vozidle. Tato podmínka bude zřejmě splněna, když na škodě vozidla Toyota vznikla škoda odhadovaná na 20 000 Kč, zároveň vozidlo stálo, tj. nemělo řidiče, který by se nehody účastnil. Tyto skutečnosti se však nepromítly ani do výroku ani do odůvodnění rozhodnutí.
43. Výrok tedy nespecifikuje, jakým jednáním a porušením které povinnosti uložené zákonem došlo ke spáchání přestupku (a to ani popisem skutkových okolností, ani odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu), výrok prvostupňového správního rozhodnutí tak neobstojí vzhledem k judikатурním závěrům Nejvyššího správního soudu, týkajícím se požadavků na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu. V projednávaném případě pak tato specifikace není obsažena ani v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný pochybení správního orgánu I. stupně nijak nenapravit, přestože byl povinen k podanému odvolání přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu, tedy byl měl plně přezkoumat jeho zákonnost i věcnou správnost bez ohledu na to, zda to bylo odvolatelem namítáno, resp. jestli to vyžadoval veřejný zájem. Pokud žalovaný takto nepostupoval a výrok rozhodnutí nezměnil tak, že doplnil popis skutku a příslušná zákonná ustanovení, která byla tímto jednáním byla porušena, je napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť ve svém výroku nespecifikuje přestupkové jednání (a to ani popisem toho, co se stalo, ani odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu).
44. Žalobce namítal, že přestupek spočívající v ujetí od nehody nespáchal, soud tak byl nucen posuzovat shora rozvedené otázky i bez výslovné právní argumentace žalobce. Ostatně soud má za to, že by se těmito vadami měl zabývat ex offio. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2006, č. j. 6 As 18/2005-55, Nejvyšší správní soud poukázal na své dřívější závěry přijímané ve věci správního trestání, že totiž primárně může působit nesrozumitelnost, a tedy i nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou může soud vyslovit i ex offio, vada spočívající v absenci právní subsumpce protiprávního jednání, tedy nejasnost o tom, jaký delikt byl spáchán (tzv. právní věta výroku o vině). Takové rozhodnutí není rozhodnutím „ve věci“ a poněvadž za takovýchto okolností nebude možné seznat, jak bylo vlastně rozhodnuto (za jaký delikt byl delikvent postižen), půjde pravidelně o rozhodnutí nepřezkoumatelné (srov. rozsudek sp. zn. 6 As 57/2004). Nutno rovněž připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, že osaměle se vyskytující vada spočívající v absenci vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o trestu za správní delikt může být jen vadou řízení, jejíž vliv na zákonnost rozhodnutí musí soud individuálně posoudit, a to zpravidla k námitce žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu sp. zn. 3 Ads 21/2004, sp. zn. 2 Azs 23/2003, publ. pod č. 272/2004 Sb. NSS), přičemž o vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé zpravidla nepůjde tam, kde je výrok úplně a přesvědčivě popsán v odůvodnění rozhodnutí (což však není projednávaný případ).

45. Tento aspekt má pak i další souvislosti, a to, zda se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 zákona o silničním provozu může dopustit jen účastník dopravní nehody, při níž došlo k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč [§ 47 odst. 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích], nebo i účastník nehody, který má povinnosti obdobné dle odstavce 5. téhož ustanovení.
46. V tomto směru nejsou žádné úvahy správních orgánů, které by soud mohl přezkoumat. Pouze pro úplnost soud konstatuje, že s účinností od 1. 1. 2024 byl novelou č. 271/2023 Sb. doplněn do ust. § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákona o silničním provozu odkaz též na § 47 odst. 5, u přestupků spáchaných po 1. 1. 2024 tak v tomto směru nebudou vznikat pochybnosti. Důvodová zpráva pak uvádí, že skutková podstata byla upřesněna tak, aby z ní jednoznačně vyplývalo, že postihuje jednání, která jsou porušením povinností stanovených v § 47 odst. 4 písm. c), a to jak v případech uvedených v tomto ustanovení, tak i v § 47 odst. 5. V době spáchání přestupku však byla situace odlišná, správní orgány se tak budou muset vypořádat i s otázkou, zda je možné jednání žalobce vůbec postihnout dle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákona o silničním provozu, ve znění do 31. 12. 2023, či zda bude na místě použít „zbytkové“ ustanovení postihující dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona jiná jednání, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nebo nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Podle § 125c odst. 5 písm. g), ve znění do 31. 12. 2023, za tento přestupek bylo možné uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč [oproti správními orgány použitému § 125c odst. 5 písm. f), ve znění do 31. 12. 2023, kde bylo rozmezí od 2 500 do 5 000 Kč]. Např. zprávy o šetření veřejného ochránce práv ze dne 16. 7. 2013, sp. zn. 3004/2013/VOP/MK, a ze dne 11. 7. 2016, sp. zn. 6447/2016/VOP/MK, uzavřely, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4 zákona o silničním provozu se může dopustit jen účastník dopravní nehody, při níž došlo k usmrcení nebo zranění osoby nebo k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč (§ 47 odst. 4 zákona o silničním provozu), což je nedílný znak skutkové podstaty tohoto přestupku. Dle názoru veřejného ochránce práv bylo v případě porušení povinnosti v § 47 odst. 5 zákona o silničním provozu na místě uložit sankci dle § 125c odst. 1 písm. k).
47. Žalobce dále namítal, že byla nesprávně posouzena otázka podjatosti oprávněné úřední osoby.
48. Podle § 14 odst. 1, 3 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*

49. Žalobce v podání ze dne 26. 9. 2021 vznesl námitku podjatosti, kde uvedl, že Bc. M. při jednání dne 21. 9. 2021 sdělila, že má babičku, která bydlí sama v bytě v X. Po jednání žalobci došlo, že Bc. M. je dcerou dobré známé žalobce R. M., která bydlí v X se svojí matkou. Žalobce se následně od R. M. dozvěděl, že má s dcerou velmi špatný vztah, že s ní dcera kvůli rodinným rozepřím přestala mluvit a nehlásí se k ní. Vyslovila obavu, že špatný vztah dcery k ní samotné se může projevit i podjatostí vůči jejím dobrým známým.
50. Žalobci bylo dopisem ze dne 5. 10. 2021 ředitelem odboru dopravněsprávních činností prvostupňového správního orgánu sděleno, že v námitce absentují konkrétní skutečnosti, na základě kterých je dovozena, a k vyloučení pro podjatost je třeba nalézt konkrétní zájem úřední osoby na výsledku řízení. Dle sdělení nebyla námitka odůvodněna, proto s ní bylo naloženo neformálně jako s podnětem a nebylo o ní rozhodováno usnesením.
51. Soud konstatuje, že žalobce již v odvolání namítal nesprávné posouzení podjatosti úřední osoby, měl za to, že jeho námitka byla důvodná, domáhal se posouzení věci jiným úředníkem. K odvolání žalobce přiložil také popis jednání úřednice při ústním jednání, ze kterého též dovozoval její podjatost.
52. O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
53. Ač žalobce své odvolání vystavěl pouze na několika bodech, když zpochybnil zjištěný skutkový stav a hodnocení důkazů, namítal neprovedení navrhovaných důkazů a zpochybňoval vyhodnocení námitky podjatosti, žalovaný k poslednímu bodu v napadeném rozhodnutí neuvedl naprosto žádné hodnocení, rozhodnutí je tedy i v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě, jak se pokusil žalovaný v projednávaném případě učinit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2044, č. j. 3 As 51/2003-58).
54. Soud konečně shledal opodstatněnou i námitku směřující do zjištění skutkového stavu a hodnocení důkazů.
55. Při zjišťování skutkového stavu postupují správní orgány v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zároveň vzhledem ke skutečnosti, že řízení o přestupku představuje řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu

zásadou vyšetřovací, charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (ex officio). Vyšetřovací zásada ukládá správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní pasivity účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132). Správní orgán tak má v řízení povinnost opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Při hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgán řídí zásadou volného hodnocení důkazů, podle které, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu).

56. Žalobce zpochybňoval svědeckou výpověď svědka K., poukazoval na nemožnost nehodového děje s ohledem na poškození obou vozidel.
57. Žalovaný zejména odkázal na hodnocení prvostupňovým správním orgánem, zdůraznil, že stopy na obou vozidlech plně odpovídají střetu mezi nimi, jsou shodné výškově a shodují se s pořízenými fotografiemi, odpovídají popisu policie. Výpověď svědka K. s fotografiemi koresponduje, je tak považována za věrohodnou. Žalovaný výslovně mezi klíčové důkazy uvedl fotodokumentaci. K fotodokumentaci však soud konstatuje, že ve správním spise se nachází toliko na čl. 9 popis fotodokumentace, tj. velmi nekvalitní miniatury 24 fotografií o velikosti několika centimetrů.
58. V návaznosti na tuto skutečnost soud vyzval žalovaného, ať soudu sdělí, zda správní orgány vycházely pouze z popisu fotodokumentace obou vozidel s náhledem fotografií č. 1 až 24 (č. l. 9), nebo zda bylo k dispozici i CD s jednotlivými fotografiemi, zda bylo provedeno k důkazu, soud také žádal o předložení tohoto CD, neboť soudu nebylo spolu se správním spisem předloženo. Žalovaný odpověděl, že CD s fotografiemi k dispozici neměl, fotodokumentace byla předána toliko fyzicky vytištěná. Fotografie jsou nahrány v elektronickém systému spisové služby Magistrátu, žalovaný je k dispozici nemá.
59. Soud konstatuje, že žalovaný nemohl opřít své posouzení odvolací námitky zpochybňující fyzikální možnost průběhu nehody tak, jak ji popsal svědek K. a policie v protokolu o nehodě, o fotografie, a z nich vycházet jako z klíčového důkazu, neboť z vytištěných nekvalitních miniatur lze zjistit toliko, že jde o fotografie různých vozidel, není z nich patrné, ani v jaké výšce jsou jednotlivá poškození, ani zda spolu poškození korespondují, ani zda jsou zakrytá prachem, jak tvrdí žalobce. Pokud si žalovaný nevyžádal u prvostupňového správního orgánu fotografie buď kvalitně vytištěné nebo na CD či jiném nosiči, nemohl své závěry přesvědčivě zdůvodnit. Nedostatečně pak byla posouzena také věrohodnost svědka K., protože byla žalovaným opřena zejména o shodu s fotografiemi. Zároveň dostatečné posouzení jednotlivých důkazů neprovedl ani správní orgán I. stupně, když sice obsáhle rekapituloval jednotlivá podání a obsahy výpovědí, fakticky je však nehodnotil ve vzájemných souvislostech. Stručné konstatování, že svědectví MUDr. W. má slabší důkazní hodnotu, neboť je žalobce její bývalý manžel a její zaměstnanec, nepovažuje soud za dostačující. Výpověď žalobce správní orgán I. stupně fakticky nehodnotil nijak. V odstavci, kde je uvedeno, že správní orgán „hodnotil“ výpověď žalobce, je toliko popis vyjádření žalobce. Soud dále podotýká, že ani svědek K. není zcela bez vztahu k incidentu, když policii uvedl, že Toyota je vozidlo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jeho kolegyně, bližší okolnosti však nebyly správním orgánem zjišťovány. Nijak nebylo správními orgány reagováno ani na skutečnost, že svědek K. zřejmě nějaký vztah k vozidlu Toyota a jeho uživateli má, neboť při své výpovědi uvedl, že vozidlo Toyota bylo čerstvě po servisu. Vztah svědků k věci či účastníkům je přitom podstatný pro posouzení jejich věrohodnosti.

60. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný za této situace nemohl dostatečně posoudit ani odvolací námitku zpochybňující neprovedení dalších důkazů. Soud pro úplnost dodává, že k námitce, že měl být vyslechnut svědek JUDr. Š., žalovaný toliko uvedl, že jeho výpověď je nadbytečná, odkázal na odůvodnění prvostupňového správního orgánu. Prvostupňový orgán však nezohlednil, že tento svědek měl vypovídat nikoli k průběhu nehodového děje, ale k poškození vozidla. Bez detailních fotografií pak nemohla být učiněna úvaha žalovaným, zda fotografie dostatečně znázorňují jednotlivá poškození vozidel. Velmi stručné bylo též posouzení neprovedení opakovaného výsledku MUDr. W., soud nemůže souhlasit s tvrzením ve vyjádření k žalobě, že pokud měla svědkyně nové informace o nedůvěryhodnosti oznamovatele přestupku, je možné takový důkazní návrh odmítnout s odůvodněním, že toto tvrzení nesouvisí s projednávanými přestupky. Za situace, kdy oznamovatel přestupku O. K. byl klíčový svědek, není možné ignorovat skutečnosti, které by mohly zpochybnit jeho věrohodnost. Bylo však možné hodnotit, že tvrzení o údajné nevěrohodnosti nebyla nijak konkrétní, nebylo tedy vůbec zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti mají být opakovaným výsledkem MUDr. W. prokázány, samotné neprovedení doplňujícího výsledku se tedy jeví za těchto okolností jako správný postup.
61. Soud nad rámec základního odůvodnění též dodává, že nebylo důvodu vyslýchat řidičku vozidla Toyota, minimálně pokud byla navrhována k prokázání skutečnosti, že při parkování neměla dodržet ustanovení zákona o silničním provozu, neboť tato skutečnost nebyla pro posouzení přestupků žalobce klíčová.
62. Žalobní námitky související s otázkou předložení potvrzení o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel nijak nesouvisejí s projednávaným přestupkem.
63. K návrhu zástupce žalobce na doplnění dokazování soudem výsledkem majitelky Toyoty soud uvádí, že nebylo upřesněno, co z výpovědi má soud zjistit, též vzhledem k podstatným vadám napadeného rozhodnutí, pro které je soud ruší, doplnění dokazování soud neprováděl. Soud neshledal z týchž důvodů ani potřebu výsledku žalobce, O. K. a MUDr. W. a řidiče vozidla Toyota.
64. Soud ze shora popsanych důvodů napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
65. Žalovaný tak bude povinen v dalším řízení vyžádat detailní fotografie od správního orgánu I. stupně, zváží, zda byla v řízení opatřena taková sada důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutků dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Jednotlivé důkazy budou hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Správní orgán logicky i věcně přesvědčivě odůvodní, jakým způsobem se s rozpory v jednotlivých výpovědích vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. Obecně lze říci, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, je spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé (srovnej rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26). Za tímto účelem bude nutné podrobněji zjistit vztah klíčového svědka K. k uživateli poškozeného vozidla a následně zhodnotit jeho věrohodnost. Soud nemůže předjímat, které svědky případně bude nutno dále vyslechnout, obecně lze říci, že je nutno věnovat pozornost tomu, co má být jejich výpověďmi podle návrhu účastníka prokázáno, adekvátně tomu je pak třeba formulovat odůvodnění, proč k doplnění dokazování případně nebylo přistoupeno. Žalovaný se také vypořádá se všemi odvolacími námitkami, zhodnotí též, zda byly podmínky k vyloučení oprávněné úřední osoby pro podjatost.

66. V případě shledání viny za přestupek „ujetí od nehody“ bude nutno doplnit výrok rozhodnutí o kompletní popis skutku a uvedení právních ustanovení, podle kterých byl skutek hodnocen, též bude třeba vyložit úvahy, podle kterého ustanovení bude případně tento skutek potrestán.
67. O nákladech řízení soud ve výroku II. rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 1 úkon právní služby po 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení] a náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 7 114 Kč (vč. DPH ve výši 714 Kč).
68. Soud nepřiznal zástupci odměnu za neodůvodněný návrh důkazů, a to výslech majitele vozidla Toyoty (Toyota Financial Services s.r.o.) a dvou dokumentů ze správního spisu, které se zpravidla nedokazují.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. ledna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně